



# PROGRAM BOHOSLUŽIEB FARNOSTI BABÍN

## MIMORIADNY SVÄTÝ ROK MILOSRDENSTVA 2016

*Ukáž nám, Pane, svoje milosrdenstvo a daj nám svoju spásu.*

Týždeň 41.

DNES: DVADSIATA ÔSMA  
NEDEĽA CEZ ROK

10. 10. 2016 - 16. 10. 2016

POSVÄTME KAŽDÝ TÝŽDEŇ ROKU MILOSRDENSTVA ASPOŇ JEDNÝM SKUTKOM MILOSRDENSTVA!

## Farský kostol Zoslania Ducha Svätého Babín

DEŇ	LITURGICKÝ KALENDÁR	ÚMYSEL SV. OMŠE	ČAS	SV. SPOVEĎ	INÉ PODUJATIE
PONDELOK 10. 10. 16	FÉRIA	+ Bohumil Hnojčik	17.00	16.30	
UTOROK 11. 10. 16	SV. JÁN XXIII., PÁPEŽ, ĽUBOVOĽNÁ SPOMIENKA				
STREDA 12. 10. 16	FÉRIA	+ rod. Gáborova, Zemenčíkova, Žofajova	17.00	16.30	
ŠTVRTOK 13. 10. 16	FÉRIA				
PIATOK 14. 10. 16	SV. KALIXT I., PÁPEŽ A MUČENÍK, ĽUBOVOĽNÁ SPOMIENKA	+ rod. Frančákova, Kurčinova, Božeňáková, Cubinkova, Jozef	17.00	16.30	
SOBOTA 15. 10. 16	SV. TERÉZIA OD JEŽIŠA, PANNA A UČITEĽKA CÍRKVI, SPOMIENKA	Sobášna sv. omša	15.00		Božeňák - Frančáková
NEDEĽA 16. 10. 16	DVADSIATA DEVIATA NEDEĽA CEZ ROK	Za ružu Milana Bohuckého  Za veriacich	7.00  10.00		

## Kostol sv. Jána a Pavla Vasiľov

DEŇ	LITURGICKÝ KALENDÁR	ÚMYSEL SV. OMŠE	ČAS	SV. SPOVEĎ	INÉ PODUJATIE
PONDELOK 10. 10. 16	FÉRIA				
UTOROK 11. 10. 16	SV. JÁN XXIII., PÁPEŽ, ĽUBOVOĽNÁ SPOMIENKA	+ Florián, Jolana Michalčík a rodičia	17.00	16.30	
STREDA 12. 10. 16	FÉRIA				
ŠTVRTOK 13. 10. 16	FÉRIA	+ Václav Jurky	16.00	15.30	Úcta k starším, policajná sv. omša
PIATOK 14. 10. 16	SV. KALIXT I., PÁPEŽ A MUČENÍK, ĽUBOVOĽNÁ SPOMIENKA				
SOBOTA 15. 10. 16	SV. TERÉZIA OD JEŽIŠA, PANNA A UČITEĽKA CÍRKVI, SPOMIENKA	+ Eva Hnojčíkova a rodičia	17.00	16.30	
NEDEĽA 16. 10. 16	DVADSIATA DEVIATA NEDEĽA CEZ ROK	Na úmysel	8.30		

**Oznamy** Modlitebná iniciatíva za Európu v rámci predsedníctva Slovenska v Rade Európy. Tento týždeň sa modlíme za LUXEMBURSKO.

- Mesiac október je mesiacom modlitby posvätného ruženca. Októbrové pobožnosti budú o 17,00 hod. ak nie je sv. omša a o 16,30 hod. ak v kostole je sv. omša. (B: po, str. pia.; V: ut, št., so) Prosím, aby sa ho modlili žiaci školy a jednotlivé ruže.
- Vo štvrtok bude vo Vasiľove sv. omša o 16.00 hod. Bude ju celebrovat policajný pán kaplán z Ružomberka. Po sv. omši bude prednáška v Kultúrnom dome. Pozývame všetkých starších i deti. Bude to veľmi poučné ako si máme dávať pozor na neznámych ľuď, ktorí chodia aj našich dedinách.
- Od budúceho týždňa sv. omše budeme mať o 17.00 hod., aby sa ich mohli zúčastňovať aj deti.
- Vyplnené a potvrdené prihlášky na prípravu na birmovku, v mieste krstu birmovanca a aj v mieste krstu birmovného rodiča sa **odovzdajú na farskom úrade do 15. októbra 2016.**
- Upratovanie kostola : Babín : 124 - 136

Vasiľov: Ľudmila Matisová, Anna Škombárová, Štefánia Bereňová,  
Katarína Škombárová, Mária Obrtáčová, Jana Matovčíková

**Želám Vám radostné prežívanie nedele a požehnanie do nového týždňa !**

**Sviatosť manželstva chcú prijať:**

Tomáš **MORAVJAK**, syn Ľudovíta a Evy rod. Křivánkovej, narodený – Čadca a bývajúci - Námestovo  
a Veronika **KUBEKOVÁ**, dcéra Jozefa a Agnesy rod. Majdovej, narodená – Dolný Kubín a bývajúca – **Babín**

Ohlasujú sa 2. raz

Stanislav **BOŽEŇÁK**, syn Jána a Justíny rod. Cubinekovej, narodený – Trstená a bývajúci Rabča

a Lenka **FRANČÁKOVÁ**, dcéra Jozefa a Márie rod. Kurčinovej, narodená – Dolný Kubín a bývajúca – **Babín**

Ohlasujú sa 3. raz

**Kto by vedel o nejakej manželskej prekážke, je to povinný ohlásiť na farskom úrade.**

## BRÁNA MILOSRDENSTVA K DIALÓGU II.

Láska je spojnicou dialógu každého druhu, aj medzi nami ľuďmi, aj medzi nami a Bohom. Bez nej sa dialóg nekoná. Láska je podstatou dialógu, preto hovoríme o dialógu lásky. Ak nemáme bratovi, či susedovi čosi dobré povedať, čím by sme mu prejavili lásku a úctu, radšej mlčíme. Neotvárajme ústa preto, aby sme zranili brata alebo ho pomýlili, znevážili a ublížili mu.

Boh k nám hovorí láskou, ktorá je viac než slovo, je aj slovom, ale viac než slovom, a ak slovom, tak to slovo je plné lásky. Boh ale hovorí najmä činmi, lebo láska je hlavne činnosť a chce, aby sme takto aj my odpovedali jemu. Chce, aby sme s ním komunikovali láskou cez slová a cez činy, cez modlitbu a cez činnosť lásky. To je naša poslušnosť prikázaniam, to sú naše dobré skutky.

Nadväzovať kontakt s Bohom iba slovami je málo. „Čo ma oslovujete: „Pane, Pane,“ keď nerobíte, čo hovorím?“ (Lk 6, 46) Modliť sa je dobré, ale ešte lepšie je aj konať, čo sa modlíme, robiť, čo si Boh želá. Prekrásne je to aj v Modlitbe Pána. Modlitba „Otče náš“ je aj slovný dialóg medzi nami a Otcom, ale aj dialóg činu, lebo nemodlí sa dobre ten, kto nerobí, čo obsahuje „Otče náš.“ Každá zo siedmych prosieb je posolstvo, ktoré adresuje Boh nám, a zároveň aj naša odpoveď Bohu, ktorá sa završuje v konaní toho, čo Boh od nás chce.

Dialóg Boha s nami a nás s Bohom sa uskutočňuje na rovine viery. Viera sama je dialóg. Je počúvať a prijímať Slovo učinené telom, ktorým je Ježiš Kristus, Syn Otca. Ale viera je aj odpoveď človeka. Naše áno Bohu vyrieknuté slovami modlitieb, ale aj vtelené do našich skutkov viery, do našej poslušnosti Bohu. Ako nejestvuje mlčiaci Boh, nemôže jestvovať ani mlčiaci človek. Normálny zdravý človek vždy vedie dialóg. Aj s Bohom aj s ľuďmi.

Kristus prišiel uzdraviť hluchonemotu našej viery. Prišiel nato, aby hluchí počuli a nemí začali hovoriť. Prišiel otvoriť sluch človekovi, aby vedel počúvať Boha a prišiel mu aj otvoriť ústa, aby mu vedel odpovedať. Ak sme uverili v príchod Slova, skončíme naše zanovité mlčanie a obnovme náš dialóg s Bohom. Obnovený dialóg s Bohom je nádejou, že nájdeme spoločnú reč medzi sebou aj ľuďmi.

Milosrdenstvo nás zaväzuje, aby sme uskutočňovali aj dialóg s ľuďmi na všetkých úrovniach našich medziľudských vzťahov. Je nevyhnutné hovoriť s ľuďmi, ktorých stretávame, a zdieľať im Kristovu pravdu a lásku. Je to dôležitý prejav milosrdenstva voči človekovi.

Každodenné úlohy jednotlivých kresťanov vovádzajú do situácie, že sa stretávajú s ľuďmi iného náboženského presvedčenia. Či je to už na pracoviskách, alebo v iných životných okolnostiach. Aj tu prichádzajú ako ľudia dialógu. Nikdy sa medzi nimi nemajú cítiť menejcenní. Počínajú si síce pokorne, ale vždy s istotou a hrdo. Do sveta neveriacich ľudí alebo iného vyznania prichádzajú vždy ako „nosiči“ Kristovej lásky. So svetom, v ktorom žijú, vedú ustavičný „dialóg pravdy a lásky.“

To znamená, že vieme s láskou zdieľať naše kresťanské hodnoty. Ale aj prijať zo sveta, čo je v ňom šľachetné a dobré. So všetkými ľuďmi dobrej vôle sa usilujeme spolupracovať na budovaní spoločného dobra. Kresťania rešpektujú a majú v úcte odlišné názory a presvedčenie svojich spoluobčanov. Počínajú si však obozretne, aby ich správanie voči iným nevyznelo ako súhlas s ich omylmi, alebo upúšťanie od kresťanských zásad.

Prvým predpokladom opravdivého dialógu medzi kresťanmi a neveriacimi alebo ľuďmi vyznávajúcimi iné náboženstvá je prejavovanie úcty a lásky ľudským osobám. Bez rešpektovania dôstojnosti človeka nemôže nastať žiadny dialóg. Práve táto úcta a láska, ktorá sa má rozprestierať aj na ľudí, čo ináč zmyšľajú alebo konajú ako my v sociálnej, politickej alebo náboženskej oblasti, umožňuje druhých dôkladnejšie chápať v duchu ľudskosti a porozumieť ich spôsobu myslenia. O to ľahšie je možné nadviazať s nimi dialóg.

Dialóg vedieme na rôznych úrovniach a v rôznych oblastiach ľudského života. S ľuďmi, ktorí síce vyznávajú Krista, ale nepatria do plného spoločenstva Cirkvi, vedieme ekumenický dialóg. Pri úsilí o naplnenie svojho misijného poslania medzi národmi používa Cirkev ako jednu z foriem misijnej činnosti dialóg s nekresťanskými náboženskými spoločenstvami, ako sú mohamedáni, budhisti a pod. Vtedy hovoríme o misijnom dialógu.

Svätý Otec František práve o tomto dialógu s náboženstvami napísal v bule *Misericordiae vultus* tieto slová: „Milosrdenstvo má v sebe jednu schopnosť, ktorá prekračuje hranice Cirkvi. Spája nás so židovstvom a islamom, ktoré ho považujú za jeden z najurčujúcejších Božích atribútov. (...) Kiež by tento Jubilejný rok prežitý v milosrdenstve napomohol stretnutiu s týmito náboženstvami a s inými vznešenými náboženskými tradíciami. Nech nás urobí otvorenejšími pre dialóg, aby sme sa lepšie spoznali a porozumeli si, nech odstráni každú formu uzavretosti a pohrdania a nech zaženie každý prejav násilia a diskriminácie.“ (čl. 23)

## ZAMYSLLENIE O MILOSRDENSTVE K STARŠÍM OSOBÁM NA OKTOBER - MESIAC SENIOROV

V októbri už tradične prežívame dni úcty k starším ľuďom. Chceme sa vám prihovoriť o veľkej potrebe vnášať milosrdnú a súcitnú lásku do života a sveta našich vekom starších bratov a sestier. Táto skupina ľudí žijúca medzi nami potrebuje osobitne prejavy nášho milosrdenstva.

Do nášho spoločstva nevyhnutne patrí aj starší ľudia. Novšie im dávame meno „seniori“. Žiaľ, často sa dnes stretávame s negatívnymi postojmi voči ľuďom staršieho veku. V niektorých spoločnostiach sú starí ľudia považovaní za menejcenných, za zbytočnú záťaž rodiny, ba celej spoločnosti a jednosmerne sa uprednostňuje falošný ideál mladosti pred skúsenosťami starých.

Medzi problémami, s ktorými sa dnes často stretávajú starí ľudia, je jeden, ktorý azda viac ako iné znižuje dôstojnosť ľudskej osoby a **volá sa odstrkovanie**. Tento pomerne nový jav našiel živú pôdu v spoločnosti, ktorá sa riadi konzumným štýlom života. Akoby starší už nemali plné právo podieľať sa na rodinnom či spoločnom verejnom živote. Stále viac sa udomáčkuje aj v našej spoločnosti „kultúra odhadzovania“, akoby starí ľudia už patrili do zoznamu vecí, ktoré treba vyradiť. Sú dve podoby odstrkovania starších. Jednou je umiestňovanie starých do domov sociálneho zariadenia - domovy dôchodcov, ktoré ľudovo volajú ľudia „starobince“. Inou podobou odstraňovania starých je presadzovanie, najmä v krajinách Európy, tzv. „**eutanázia - smrť z falošného milosrdenstva**“. Tento negatívny postoj v zmyslení veľmi kontrastuje s duchom evanjelia. Kresťanský postoj je v tom, že zdravá a správna spoločnosť počíta s každou generáciou, „Prítomnosť toľkých starých ľudí v súčasnom svete je darom, duchovne novým bohatstvom ľudstva. Je znakom čias, ktorý, ak je plne pochopený a prijatý, môže pomôcť dnešnému človeku znova nájsť zmysel života, cennejší ako náhodné vyznamy, ktoré mu pripisuje trh, štát, alebo prevládajúca mentalita“ (Pápežská rada pre laikov, 1999).

Kresťanský pohľad na problémy staršieho veku nemôže ignorovať prirodzené vzťahy medzi generáciami. Starí a mladí by sa mali navzájom ovplyvňovať, pretože sa navzájom potrebujú. Starí ľudia vďaka svojim skúsenostiam vedia mladým poradiť čo sa týka rôznych životných okolností.

Dôležité je, by aj naši starí bratia a sestry mali správny kresťanský pohľad na svoje starnutie, vek dozrievania, na svoju starobu. Hodná povšimnutia je rada pápeža sv. Jána Pavla II., ktorú vyslovil 23. marca 1984 starším ľuďom na audiencii: „Nedajte sa zaskočiť zväzdaním vnútornej samoty. Napriek zložitosti problémov. Napriek ubúdajúcim silám a napriek nedostatkom spoločenských organizácií, zaostávaniu legislatívy a nepochopeniu egoistickej spoločnosti nie ste a ani sa nesmiete cítiť na okraji života Cirkvi, ako pasívne prvky sveta, ktorý je v prehnanom pohybe, ale ako aktívne subjekty a duchovne plodného obdobia svojej existencie. Musíte ešte splniť svoje poslanie, musíte priniesť svoj vklad“.

V niektorých národoch sa staroba vysoko váži a ctí. V iných tomu tak nie je v dôsledku mentality, ktorá kladie na prvé miesto bezprostredný úžitok a produktivitu človeka. V dôsledku tohto postoja sa takzvaný tretí alebo štvrtý vek pokladá za menejcenný a sami starí ľudia sú nútení klásť si otázku, či je ich existencia ešte užitočná (sv. Ján Pavol II, 1999).

V posledných rokoch sa ako východisko v ťaživých situáciách staroby ponúka eutanázia. Iste, môže sa stať, že v prípade ťažkých chorôb spojených s nezniesiteľnými bolesťami, sú postihnutí v pokušení zúfať si. Ich príbuzní, alebo ošetrovatelia môžu pociťovať nesprávny súcit a pokladať „sladkú smrť“ za rozumné riešenie. Treba však pripomenúť, že mravný zákon dovoľuje vzdať sa takzvanej „tvrdošijnej terapie“. Vyžaduje len tú starostlivosť, ktorá patrí k bežným požiadavkám medicínskej pomoci, ale eutanázia ako priame privodenie smrti je niečo celkom iné (sv. Ján Pavol II, 1999).

Život je ale aj napriek trápeniam, bolesti či obmedzeniam krásny a má pre každého hodnotu, preto je potrebné prežiť ho až do konca. Každý svoj život dostal ako dar od Boha a preto nemá právo dobrovoľne ho vziať sebe ani druhým aj napriek tomu, že sa zmenil na utrpenie súvisiace s bolesťami sprevádzajúcimi jeho chorobu.

V súvislosti s potrebou nastolenia úcty k starším a zabezpečenia primeranej a solídnej sociálnej starostlivosti o nich stojí za povšimnutie výzva, ktorú čítame v dokumente Pápežskej rady pre laikov (1999) „aby sme obmedzovali kultúru ľahostajnosti, nadmerného individualizmu, rivality a utilitarizmu, ktorá dnes ohrozuje všetky úrovne ľudskej spoločnosti, a aby sme odvrátili rozširovanie priepasti medzi generáciami, treba vypestovať nového ducha, nový štýl života, nový spôsob bytia, novú kultúru. Treba sa pokúšať o spoločenský dobrobyt a sociálnu spravodlivosť, ktoré budú rešpektovať ľudskú osobu a jej dôstojnosť“.

Najprirodzenejším miestom na prežívanie staroby je prostredie, v ktorom je „doma“, teda medzi príbuznými, známymi a priateľmi, tam, kde ešte môže nejakou poslužiť. Sú však situácie, v ktorých okolnosti nútia k tomu, aby starý človek vstúpil do domova dôchodcov. Tieto ustanovizne sú chvályhodné a môžu poskytnúť neoceniteľné služby, ak sa neradia len kritériami organizačnej účinnosti, ale predovšetkým láskyplnej starostlivosti. Všetko je tu omnoho jednoduchšie, ak príbuzní, priatelia a farské spoločenstvá udržiavajú s obyvateľmi týchto domovov také vzťahy, ktoré im umožňujú cítiť sa ako milované a pre spoločnosť ešte užitočné osoby (Ján Pavol II, 1999).

Nakoľko je to možné, treba zaručiť starým ľuďom možnosť bývania v ich vlastnom životnom prostredí, čo sa dá dosiahnuť takými podpornými zariadeniami, ako je pomoc v domácnosti, denná nemocnica, denné opatrovateľské strediská (Pápežská rada pre laikov, 1999).

Postupne sa zvyšuje počet starších ľudí, ktorým nie je možné zabezpečiť potrebnú starostlivosť doma. Preto je potrebné tieto zariadenia budovať a rozširovať, aby v nich bolo dostatok voľných miest pre starých ľudí.

Sväté písmo nás povzbudzuje: „*Pred šedivou hlavou vstaň, cti si staršiu osobu*“ (Lv 19,32) Mať úctu k starým osobám znamená trojakú povinnosť voči nim: **priať ich, starať sa o nich a oceniť ich**. V mnohých prostrediach sa to deje akoby spontánne, akoby to bol starodávny zvyk. Inde, osobitne v ekonomicky vyspelých krajinách, opačný trend by sa mal zmeniť, aby tí, čo dosiahli vyšší vek, mohli starnúť dôstojne, bez obavy, že v spoločnosti už nič neznamenujú. Je naliehavou potrebou, aby v ľudskej spoločnosti naplno rešpektovali a milovali staré osoby, aby sa cítili živou časťou spoločnosti, aj napriek oslabeniu síl. Už Cicero upozorňoval, že ťarcha veku je ľahšia pre toho, kto cíti, že si ho mladí ctia a milujú.

Aké konkrétne podoby môže mať naše milosrdenstvo voči starším osobám? Na prvom mieste je to pozornosť a ohľaduplnosť k starším občanom, ktorí si ju v spoločnosti zaslúžia. Je to ako balzamom na ich psychiku. Starnúci ľudia začínajú inak myslieť a inakšie sa cítia než pred rokmi. Vytvoríme pre našich starých rodičov dobré rodinné zázemie, v ktorom jestvuje pochopenie a láska najbližších. Pre starých ľudí je veľmi dôležité, aby zamestnávali svoju myseľ niečím pozitívnym, zmysluplným a rovnako aj vykonávali činnosti, ktoré im prinášajú radosť, aby ich neovládol smútok, pocit menejcennosti, nechut' žiť, samolútosť, mrzutosť, ba až nenávisť voči iným.

Pokojně prežívanie staroby závisí i od duchovného prežívania človeka. Veľkou oporou im je viera v Boha, viera, že po smrti sa s ním stretnú a budú žiť ešte krajší život, než bol pozemský. „Naozaj iba vo svetle viery, posilnení nádejou, ktorá nikdy nesklame, ju budeme schopní prežívať ako dar i ako povinnosť, spôsobom naozaj kresťanským. V tom spočíva tajomstvo duševnej mladosti, ktorú môžeme pestovať napriek pribúdajúcim rokom“ (Pápežská rada pre laikov, 1999)

Mons. Pavol Janáč